

какво нѣмашъ? Нивки, ливадки, кжщичка, добитѣкъ, имашъ ли си?

— А, далъ Господь, — рекъль дѣдо Пеню. Имамъ си и отъ нивки и колибка си имамъ, колкото за насъ двамата, уредено ми е и се намира и дрешено и бакърено, а пѣкъ лѣжици за цѣло село имамъ. Зимно време, да не стоя празенъ, дълбая лѣжици, рекъль, та сж се събрали купчини у дома. И тенджери си имамъ, рекъль, и паници и саханчета.

Имамъ си, рекъль, и две воденички отъ дѣда ми още останали. . . Та, ще се поминуваме горе долу, рекъль, стига слога да има помежду ни.

— Е щомъ и две воденици има, си рекла на умѣтъ жената, то животъ ще се живѣе. Нѣма какво да му мисля, рекла, ухилила се като печена главичка и се съгласила. Претупали набързо сватбата още тамъ, метналъ я дѣдо Пеню на магарето и хайде въ село.

Разшетала се старата, замазала около огнището и отвѣнъ околовръстъ, теглила и единъ пер-